

PERUSTAVAN KOKOUKSEN VAALIT JA PROLETARIAATIN DIKTATUURI

Sosialistivallankumouksellisten kokoelmassa „Vuosi Venäjän vallankumousta. 1917—1918” (Moskova. 1918. Moskovalainen kustantamo „Zemlja i Volja”) on julkaistu N. V. Svjatitskin erittäin mielenkiintoinen artikkeli: „Yleisvenäläisen perustavan kokouksen vaalien tulokset (alkulause)”. Tekijä esittää numerotiedot 54 vaalipiiristä, joita oli kaikkiaan 79.

Tekijä on ulottanut tutkimuksensa melkein kaikkiin Euroopan-Venäjän ja Siperian kuvernementteihin. Sen ulkopuolelle ovat näiden alueiden kuvernementeista jääneet Aunuksen, Vironmaan, Kalugan, Bessarabian, Podolian, Orenburgin, Jakutian ja Donin kuvernementit.

Esitämme aluksi N. V. Svjatitskin julkaisemat tärkeimmät vaalitulokset ja tarkastelemme sitten niitä poliittisia johtopäätöksiä, joita näistä numerotiedoista voidaan tehdä.

I

54 vaalipiirissä oli marraskuussa 1917 annettu kaikkiaan 36.262.560 ääntä. Tekijä esittää luvun 36.257.960, joka jakautuu 7 alueen (plus armeijan ja laivaston) kesken, mutta kun lasketaan yhteen hänen esittämänsä eri puolueiden saama äänimäärä, niin saadaan juuri mainitsemani luku.

Äänten jakautuminen puolueittain on seuraava: venäläiset eserrät saivat 16,5 miljoonaa ääntä ja kun lisätään

muihin kansakuntiin (ukrainalaisiin, muhamettilaisiin y.m.) kuuluvat eserrät on tulos 20,9 miljoonaa, t.s. 58%.

Menshevikit saivat 668.064 ääntä, ja kun lisäämme niihin vastaavanluontoisten ryhmien — „kansansosialistien” (312 tuhatta), „Jedinstvon” (25 tuhatta), osuustointamiesten (51 tuhatta), ukrainalaisten sosialidemokraattien (95 tuhatta), ukrainalaisten sosialistien (507 tuhatta), saksalaisten sosialistien (44 tuhatta) ja suomalaisten sosialistien (14 tuhatta) äänet, niin saamme yhteistulokseksi 1,7 miljoonaa.

Bolshevikit saivat 9.023.963 ääntä.

Kadetit saivat 1.856.639 ääntä. Lisättyämme niihin „maanomistajain ja maanhaltijain liiton” (215 tuhatta), „oikeistoryhmät” (292 tuhatta), vanhauskoiset (73 tuhatta), nationalistit: juutalaiset (550 tuhatta), muhamettilaiset (576 tuhatta), bashkiirit (195 tuhatta), latvialaiset (67 tuhatta), puolalaiset (155 tuhatta), kasakat (79 tuhatta), saksalaiset (130 tuhatta), valkovenäläiset (12 tuhatta) ja „erilaisten ryhmien sekä järjestöjen listat” (418 tuhatta) saamme tilanherra- ja porvaripuolueiden äänten yhteistulokseksi 4,6 miljoonaa.

On tunnettua, että eserrät ja menshevikit olivat liitossa keskenään koko vallankumouksen kauden vuoden 1917 helmikuusta lokakuuhun asti. Sitä paitsi tapahtumain kehitys sekä tuona aikana että sen jälkeen osoitti täysin selvästi, että nämä molemmat puolueet yhdessä otettuna olivat pikkuporvarillisten demokraattien puolueita, jotka luulevat ja sanovat itseään sosialistisiksi yhtä erheellisesti kuin kaikki II Internationalen puolueetkin.

Yhdistettyämme Perustavan kokouksen vaaleissa mukanaolleet puolueet kolmeen pääryhmään saamme seuraavan yhteenvedon:

proletariaatin puolue (bolshevikit).....	9,02 miljoonaa=	25%
pikkuporvarillisten demokraattien puolueet (sosialistivallankumoukselliset, menshevikit j.n.e.).....	22,62	• = 62%
tilanherröiden ja porvariston puolueet (kadetit j.n.e.).....	4,62	• = 13%

Kaikkiaan 36,26 miljoonaa = 100%

Esitämme nyt numerot, jotka N. V. Svjatitski tuo alueittain:

Annettujen äänien lukumäärä tuhansissa

<i>Alueet* (ja armeija erikseen)</i>	eserrien (venä- läisten) saama äänimäärä	%	bolshe- vikkien saama äänimäärä	%	kadet- tien saama ääni- määrä	%	yhteensä
Pohjoinen alue.....	1.140,0	38	1.177,2	40	393,0	13	2.975,1
Keskinen teolli- suusalue.....	1.987,9	38	2.305,6	44	550,2	10	5.242,5
Volganvarren ja Mustanmullan- alue	4.733,9	70	1.115,6	16	267,0	4	6.764,3
Läntinen alue.....	1.242,1	43	1.282,2	44	48,1	2	2.961,0
Itäinen alue ja Ural.....	1.547,7	43 (62% **)	443,9	12	181,3	5	3.583,5
Siperia	2.094,8	75	273,9	10	87,5	3	2.786,7
Ukraina	1.878,1	25 (77% ***)	754,0	10	277,5	4	7.581,3
Armeija ja laivasto	1.885,1	43	1.671,3	38	51,9	1	4.363,6

Näistä alueittain esitetyistä tiedoista näkyy, että bolshevikit olivat Perustavan kokouksen vaaleissa proletariaatin puolue ja eserrät talonpoikaiston puolue. Puhtaasti talonpoikaissilla alueilla: Iso-Venäjällä (Volganvarren ja Mustanmullan alue, Siperia, Itäinen alue ja Ural) ja Ukrainassa eserrät saivat 62—77% äänistä. Teollisuuskeskuk-
sissa bolshevikeilla oli ylivoima verrattuna eseriin. Tätä ylivoimaa on pienennetty alueittain ryhmitellyissä N. V. Svjatitskin numerotiedoissa, koska hän on yhdistänyt kehittyneemmät teollisuusseudut teollisesti heikosti kehittyneiden ja kokonaan teollisuutta vailla olevien seutujen

* Tekijä on jakanut Venäjän hieman epätavallisesti alueisiin: *Pohjoinen*: Arkangelin, Vologdan, Pietarin, Novgorodin, Pihkovan ja Liivinmaan kuvernementit.—*Keskinen teollisuusalue*: Vladimirin, Kostroman, Moskovon, Nizhni-Novgorodin, Rjazanin, Tulan, Tverin ja Jaroslavlin kuvernementit.—*Volganvarren ja Mustanmullan alue*: Astrakanin, Voronezhin, Kurskin, Orelin, Penzan, Samarain, Saratovin, Simbirskin ja Tambovin kuvernementit.—*Läntinen*: Vitebskin, Minskin, Mogilevin ja Smolenskin kuvernementit.—*Itäinen alue ja Ural*: Vjatkan, Kazanin, Permin ja Ufan kuvernementit.—*Siperia*: Tobolskin, Tomskin, Altain, Jenisein, Irkutskin, Taka-Baikalin ja Amurin kuvernementit.—*Ukraina*: Volynian, Jekaterinoslavin, Kievin, Poltavan, Taurian, Harkovin, Hersonin, ja Tshernigovin kuvernementit.

** Svjatitski on saanut suluissa olevan luvun, 62%, lisäämällä muhamettilaiset ja tshuvassilaiset eserrät.

*** Minä olen pannut suluissa olevan luvun, 77%, lisäämällä ukrainalaiset eserrät.

kanssa. Tiedot, jotka Svjatitski esittää kuvernementeittain eserrien, bolshevikkien ja kadettien puolueiden sekä lisäksi „kansallisten ynnä muiden ryhmien” äänimääristä, osoittavat esimerkiksi seuraavaa:

Pohjoisella alueella bolshevikkien ylivoima näyttää mitättömän vähäiseltä: 40% 38% vastaan. Mutta tähän alueeseen on yhdistetty teollisesti kehittymättömiä seutuja (Arkangelin, Vologdan, Novgorodin, Pihkovan kuvernementit), joissa eserrillä oli ylivoima, sekä teollisuusseutuja: Pietarin kaupunki — bolshevikit 45% (äänimäärän mukaan), eserrät 16%; Pietarin kuvernementti — bolshevikit 50%, eserrät 26%; Liivinmaa — bolshevikit 72%, eserrät 0.

Keskisen teollisuusalueen kuvernementeista Moskovan kuvernementissa bolshevikit saivat 56%, eserrät 25%; Moskovan kaupungin vaalipiirissä — bolshevikit 50%, eserrät 8%; Tverin kuvernementissa — bolshevikit 54%, eserrät 39%; Vladimirin kuvernementissa — bolshevikit 56%, eserrät 32%.

Toteamme ohimennen, kuinka naurettavia ovat näiden tosiasioiden rinnalla sellaiset puheet, että bolshevikeilla mukamas on ollut ja on puolellaan proletariaatin „vähemmistö”! Ja kuitenkin kuulemme moisia puheita sekä menshevikkien (668 tuhatta ääntä ja Taka-Kaukasia siihen lisätynä vielä 700—800 tuhatta bolshevikkien 9 miljoonaa vastaan) että II Internationalen sosialipettureiden suusta.

II

Kuinka sitten on voinut tapahtua tuollainen ihme: bolshevikit, joilla oli $\frac{1}{4}$ äänistä, ovat saavuttaneet voiton pikkuporvarillisista demokraateista, jotka liittoutuivat porvariston kanssa ja joilla yhdessä sen kanssa oli $\frac{3}{4}$ äänistä?

Sillä nyt, kun Entente — maailmanmahtava Entente — on jo kahden vuoden mittaan antanut apuaan kaikille bolshevismien vastustajille, on kerrassaan naurettavaa kiistää, että tuo voitto on tosiasia.

Mutta siinäpä juuri asian ydin onkin, että tappiolle joutuneiden, muun muassa kaikkien II Internationalen kannattajien hillitön poliittinen viha ei anna heidän edes asettaa vakavasti mitä mielenkiintoisinta historiallista ja poliittista kysymystä bolshevikkien voiton syistä. Siinä juuri asian ydin onkin, että „ihme” on tässä tapahtunut vain vulgäärien

pikkuporvarillisten demokraattien mielestä, demokraattien, joiden moukkamaisuuden ja ennakkoluuloisuuden tämä kysymys ja siihen annettu vastaus paljastavat kaikessa pohjattomuudessaan.

Luokkataistelun ja sosialismin näkökannalta, tältä II Internationalen hylkäämältä näkökannalta kysymys ratkeaa kiistattomasti.

Bolshevikit voittivat ennen kaikkea siksi, että heidän puolellaan oli proletariaatin valtaenemmistö, siinä luvussa tämän edistyksellisen luokan tietoisin, tarmokkain, vallankumouksellisin osa, sen todellinen etujoukko.

Ottakaamme esimerkiksi molemmat pääkaupungit, Pietari ja Moskova. Kaikkiaan niissä annettiin Perustavaa kokousta valittaessa 1.765,1 tuhatta ääntä. Niistä saivat:

eserrät	218,0 tuhatta
bolshevikit	837,0 "
kadetit	515,4 "

Sosialisteiksi ja sosialidemokraateiksi itseään sanovat pikkuporvarilliset demokraatit (Tshernovit, Martovit, Kautskyt, Longuet't, MacDonaldit ja kumpp.) voivat kumarrella vaikka maahan asti „tasa-arvoisuuden”, „yleisen äänioikeuden”, „demokratian”, „puhtaan demokratian” eli „johdonmukaisen demokratian” jumalia, mutta sillä he eivät tee olemattomaksi sitä taloudellista ja poliittista tosiasiaa, että kaupunki ja maaseutu *eivät ole tasa-arvoisia*.

Se on kiertämätön tosiasia kapitalismin vallitessa yleensä ja muun muassa kapitalismista kommunismiin siirryttäessä.

Kaupunki ei voi olla tasa-arvoinen maaseudun kanssa. Maaseutu ei voi olla tasa-arvoinen kaupungin kanssa tämän aikakauden historiallisissa oloissa. Kaupunki *johdattaa* kiertämättömästi *mukanaan* maaseutua. Maaseutu kulkee kiertämättömästi *kaupungin jäljessä*. Kysymys on vain siitä, *mikä luokka* „kaupunkilaisluokista” kykenee johdattamaan mukaansa maaseudun, ratkaisemaan tämän tehtävän ja millaiset muodot tämä *kaupungin johtotyö* saa.

Bolshevikien puolella oli marraskuussa 1917 proletariaatin valtaenemmistö. Heidän kanssaan proletariaatin keskuudessa kilpaillut puolue, menshevikkipuolue, oli siihen mennessä kärsinyt musertavan tappion (9 miljoonaa ääntä 1,4 miljoonaa vastaan, kun lasketaan yhteen 668 tuhatta ja Taka-Kaukasian 700—800 tuhatta). Ja sitä paitsi

se oli kärsinyt tappion viisitoistavuotisessa taistelussa (1903—1917), joka oli *karaissut*, valistanut ja järjestänyt pro. etariaatin etujoukon, *muovannut* siitä todella vallankumouksellisen etujoukon. Sitä paitsi ensimmäinen, vuoden 1905 vallankumous oli valmistellut tulevaa kehitystä, määritellyt *käytännössä* molempien puolueiden keskinäiset suhteet, muodostunut vuosien 1917—1919 suurten tapahtumain kenraaliharjoitukseksi.

Pikkuporvarilliset demokraatit, jotka sanovat itseään II Internationalen „socialisteiksi”, kuittaavat mielellään vakavan historiallisen kysymyksen imelillä puheilla proletariaatin „yhtenäisyyden” hyödyllisyydestä. Näitä imeliä korulauseita viljellessään he unohtavat historiallisen tosiasian, *opportunistin kasvuun* vuosien 1871—1914 työväenliikkeessä, unohtavat (tai eivät halua) *harkita*, mistä syystä opportunisti kärsi vararikon elokuussa 1914, mistä syystä tapahtui kansainvälisen sosialismin kahtiajako vuosina 1914—1917.

On järjetöntä ajatellakaan proletariaatin diktatuuria, ellei proletariaatin *vallankumouksellista* osaa valmenneta erittäin huolellisesti ja kaikinpuolisesti poistamaan ja nujertamaan opportunistimia. Tämä Venäjän vallankumouksen opetus pitäisi painaa visusti mieleensä niiden Saksan „riippumattoman” sosialidemokratian, Ranskan sosialismin j.n.e. johtajien, jotka aikovat nyt päästä pälkähästä proletariaatin diktatuurin sanallisella tunnustamisella.

Edelleen. Bolshevikkien puolella ei ollut ainoastaan proletariaatin enemmistö, ei ainoastaan pitkällisessä ja sitkeässä opportunistinvastaisessa taistelussa karaistunut proletariaatin *vallankumouksellinen* etujoukko. Heillä oli, jos sotilastermin käyttö on tässä sallittua, voimakas „iskuryhmä” pääkaupungeissa.

Ratkaisevana hetkenä ratkaisevassa paikassa on oltava musertava ylivoima — tämä sotilaallisten menestysten „laki” on myös poliittisen menestyksen laki, varsinkin siinä äärimmäisen ankarassa, kiihkeässä luokkien sodassa, jota sanotaan vallankumoukseksi.

Pääkaupungit tai ylipäänsä suurimmat kauppa- ja teollisuuskeskukset (meillä Venäjällä nämä käsitteet merkitsivät samaa, mutta ne eivät aina merkitse samaa) ratkaisevat huomattavalta osaltaan kansan valtiollisen kohtalon — luonnollisesti sillä ehdolla, että paikalliset, maaseudun

voimat antavat riittävää tukea keskuksille, vaikka tuota tukea ei annettaisikaan heti.

Bolshevikeilla oli musertava, ratkaiseva ylivoima molemmissa pääkaupungeissa, Venäjän molemmissa tärkeimmissä kauppa- ja teollisuuskeskuksissa. Meillä oli niissä *melkein neljä kertaa* enemmän kannattajia kuin eserrillä. Meillä oli niissä *enemmän kannattajia kuin eserrillä ja kadeteilla yhteensä*. Sitä paitsi vastustajamme olivat hajanaisia, sillä kadettien, eserrien ja menshevikkien „liitto” (menshevikeillä oli sekä Pietarissa että Moskovassa kaiken kaikkiaan 3% äänistä) oli työtätekevien joukkojen keskuudessa äärimmäisen huonossa huudossa. Mistään *todellisesta* eserrien, menshevikkien ja kadettien yhteistoiminnasta meitä vastaan ei tuona ajankohtana voinut olla puhuttakaan*. Kuten tunnettua, marraskuussa 1917 jopa eserrien ja menshevikkien johtajatkin, joille ajatus liittoutumisesta kadettien kanssa oli sata kertaa läheisempi kuin eserrä- ja menshevikkityöläisille sekä -talonpojille, jopa nämä johtajatkin olivat aikeissa tehdä liiton bolshevikkien kanssa *ilman* kadetteja (ja hieroivat kauppaa kanssamme siitä)!

Toimintamme pääkaupunkien valloittamiseksi puolellemme loka- ja marraskuussa 1917 *oli varmaa*, koska meillä oli musertava ylivoima ja paras mahdollinen poliittinen valmennus niin bolshevististen „armeijain” kokoamisen, keskiytyksen, koulutuksen, koetukselle asettamisen ja karkaisun mielessä kuin myös „vastustajan” „armeijain” rappeuttamisen, riuduttamisen, hajottamisen ja demoralisoinnin mielessä.

Koska meillä oli mahdollisuus valloittaa varmasti nopealla, ratkaisevalla iskulla molemmat pääkaupungit, koko kapitalistisen valtiokoneiston molemmat keskuksat (niin poliittisessa kuin taloudellisessakin suhteessa), me saatoimme valtiovallan keskuskoneiston avulla byrokratian ja „intelligenssin” raivokkaasta vastarinnasta, sabotaa-sista y.m.s. huolimatta *todistaa teoilla ei*-proletariaasille työtätekeville joukoille, että proletariaatti on niiden ainoa luotettava liittolainen, ystävä ja johtaja.

* On mielenkiintoista panna merkille myös edellä esitetyistä numerotiedoista ilmenevä proletariaatin puolueen yhtenäisyys ja cheys ja samanaikaisesti pikku-porvari- ja porvaripuolueiden suunnaton pirstoutuneisuus.

III

Mutta ennen kuin siirrymme tähän mitä tärkeimpään kysymykseen — kysymykseen proletariaatin suhtautumisesta ei-proletaarisiin työtätekeviin joukkoihin — on vielä mainittava muutama sana *armeijasta*.

Armeija oli imperialistisen sodan aikana koonnut riveihinsä kansan voimien parhaimmiston, ja joskin II Internationalen opportunistiset heittiöt (eivät ainoastaan sosialishovinistit, s.o. suorastaan „isänmaan puolustuksen” kannalle siirtyneet Scheidemannit ja Renaudelit, vaan myös „keskustalaiset”) lujittivat sanoillaan ja teoillaan sekä saksalaisen että englantilais-ranskalaisen imperialistisen rosvo ryhmän johtoasemaa armeijassa, niin oikeat proletaraiset vallankumousmiehet eivät ole milloinkaan unohtaneet Marxin v. 1870 lausumia sanoja: „porvaristo opettaa proletariaatin hallitsemaan aseita”⁶⁰! Vain itävaltalais-saksalaiset ja englantilais-ranskalais-venäläiset sosialismin kavaltajat saattoivat puhua „isänmaan puolustuksesta” imperialistisessa sodassa, t.s. sodassa, joka oli molemmin puolin ryöstösotaa, mutta proletaraiset vallankumousmiehet suuntasivat kaiken huomionsa (elokuusta 1914 alkaen) armeijan vallankumouksellistamiseen ja käyttämiseen porvarillisia imperialistirosvoja *vastaan*, kahden imperialistisen saalistajaryhmän välisen epäoikeutetun ryöstösodan muuttamiseen kunkin maan proletariiden ja sorrettujen työtätekevien joukkojen oikeutetuksi ja lailliseksi sodaksi „omaa”, „kansallista” porvaristoaan vastaan.

Sotalismin kavaltajat *eivät valmistelleet* vuosina 1914—1917 armeijoiden käyttämistä *kunkin* kansakunnan imperialistisia hallituksia *vastaan*.

Bolshevikit valmistelivat sitä kaikella propagandallaan, agitaatiotoiminnallaan ja illegaalisella organisaatiotyöllään elokuusta 1914 alkaen. Sosialismin kavaltajat, kaikkien kansakuntien Scheidemannit ja Kautskyt rajoittuivat tietenkin tässä suhteessa puhumaan bolshevistisen agitaation *rappeuttavasta vaikutuksesta* armeijaan, mutta *me olemme ylpeitä* siitä, että täytimme velvollisuutemme rappeuttamalla luokkaviihollisemme voimia, valloittamalla *siltä* aseistettuja työläis- ja talonpoikaisjoukkoja riistäjiä vastaan *käytävää taistelua varten*.

Työmme tulokset tulivat ilmi muun muassa myös marraskuussa 1917 suoritettussa Perustavan kokouksen vaaliäänestyksessä, johon Venäjällä osallistui myös armeija.

Seuraavassa tämän äänestyksen tärkeimmät tulokset N. V. Svjatskin esittäminä:

*Perustavan kokouksen vaaleissa marraskuussa 1917
annetut äänimäärät (tuhansissa)*

Armeijan ja laivaston joukko-osastot	eserrien saama äänimäärä	bolshe- vikien saama äänimäärä	kadet- tien saama äänimäärä	kansallis- ynnä mulden ryhm. saama äänimäärä	yhteensä
Pohjoinen rintama	240,0	480,0	?	60,0**	780,0
Läntinen	180,6	653,4	16,7	125,2	976,0
Lounainen	402,9	300,1	13,7	290,6	1.007,4
Romanian	679,4	167,0	21,4	260,7	1.128,6
Kaukasian	360,0	60,0	?	—	420,0
Itämeren laivasto	—	(120,0)*	—	—	(120,0)*
Mustanmeren laivasto	22,2	10,8	—	19,5	52,5
<i>Kaikkiaan</i>	1.885,1	1.671,3	51,8	756,0	4.364,5
		+ (120,0)*	+ ?		+ (120,0)*
		<u>1.791,3</u>			<u>+</u>

Tulokseksi saadaan: eserrät saivat 1.885.100 ääntä, bolshevikit 1.671.300. Ja kun lisäämme viimeksi mainittuihin Itämeren laivaston (likipitäen) 120.000 ääntä, niin saamme bolshevikien äänimääräksi 1.791.300.

Niin muodoin bolshevikit saivat *hiukan vähemmän* kuin eserrät.

Armeija oli siis jo loka- ja marraskuussa 1917 *puolittain bolshevistinen*.

Ilman sitä emme olisi voineet voittaa.

Mutta samalla kun saimme miltei puolet armeijan koko äänimäärästä, meillä oli musertava ylivoima rintamilla, *jotka olivat lähinnä pääkaupunkeja* tai ylipäänsä eivät olleet kovin kaukana niistä. Jos jätämme Kaukasian rintaman pois laskuista, niin bolshevikeilla oli yleensä ylivoima eseriin verrattuna. Jos taas otamme Pohjoisen ja Läntisen

* Luku on likipitäinen: valituksi tuli 2 bolshevikkia. Keskimäärin N. V. Svjatski laskee 60.000 ääntä yhtä valittua kohti. Sen vuoksi otan luvun 120.000.

** Ei ole mainittu, mikä puolue sai 19,5 tuhatta ääntä Mustanmeren laivastossa. Muut tämän sarakkeen äänimäärät ovat nähtävästi menneet melkein kokonaissuudessaan ukrainalaisille sosialisteille, sillä valituksi tuli 10 ukrainalaista sosialistia ja 1 sosialidemokraatti (t.s. menshevikki).

rintaman, niin bolshevikit saivat *enemmän kuin miljoonan ääntä* eserrien 420 tuhatta vastaan.

Bolshevikeilla oli siis armeijassakin jo vuoden 1917 marraskuuhun mennessä *poliittinen „iskuryhmä”*, joka takasi heille musertavan ylivoiman ratkaisevassa paikassa ratkaisevana hetkenä. Ei voinut olla puhettakaan mistään sellaisesta, että armeija olisi vastustanut Lokakuun proletaarista vallankumousta ja proletariaatin suorittamaa valtiiovallan valtaamista, koska bolshevikeilla oli jättiläismäinen ylivoima Pohjoisella ja Läntisellä rintamalla ja muilla, keskuksesta kauempana sijaitsevilla rintamilla bolshevikeilla oli aikaa sekä mahdollisuuksia *valloittaa talonpojat eserräpuolueelta*, mistä tulee puhe tuonnempana.

IV

Perustavan kokouksen vaaleja koskevien tilastotietojen pohjalla olemme perehtyneet bolshevismien voiton kolmeen ehtoon: 1) valtaenemmistö proletariaatin keskuudessa; 2) melkein puolet armeijassa; 3) musertava ylivoima ratkaisevana hetkenä ratkaisevissa paikoissa, nimittäin pääkaupungeissa ja lähellä keskusta sijaitsevilla rintamajoukoissa.

Mutta nämä ehdot olisivat voineet taata vain aivan lyhytaikaisen ja kestäättömän voiton, elleivät bolshevikit olisi kyenneet saamaan puolelleen *ei-proletaaristen* työtätekevien joukkojen enemmistöä, valloittamaan niitä puolelleen eserriltä ynnä muilta pikkuporvarillisilta puolueilta.

Juuri se on tärkeintä.

Se, että II Internationalen „sosialistit” (lue: pikkuporvarilliset demokraatit) eivät ymmärrä proletariaatin diktatuuria, johtuu etupäässä siitä, kun he eivät ymmärrä sitä, että *yhden luokan, proletariaatin käsissä valtiovalta voi ja sen pitää muodostua välikappaleeksi, jolla ei-proletaariset työtätekevät joukot vedetään proletariaatin puolelle, välikappaleeksi, jolla nämä joukot valloitetaan porvaristolta ja pikkuporvarillisilta puolueilta.*

Herrat II Internationalen „sosialistit”, jotka ovat kokonaan pikkuporvarillisten ennakkoluulojen vallassa ja jotka ovat unohtaneet sen, mikä on tärkeintä Marxin valtio-opissa, pitävät *valtiovaltaa* jonkinlaisena pyhyiden

ilmentymänä, epäjumalana tai muodollisten äänestysten resultanttina, „johdonmukaisen demokratian” (ja miksi kaikiksi moista hölynpölyä vielä nimitettäneenkään) absoluuttina. He eivät näe valtiovaltaa yksinkertaisesti *välikap-paleeksi*, jota eri luokat voivat ja jota niiden täytyy käyttää (ja osata käyttää) *luokkatarkoitukseksi saavuttamiseksi*.

Porvaristo käytti valtiovaltaa kapitalistiluokan välikappaleena proletariaattia vastaan, kaikkia työtätekeviä vastaan. Niin on ollut demokraattisimmissakin porvarillisissa tasavalloissa. Vain marxilaisuuden kavaltajat ovat „unoh-taneet” sen.

Proletariaatin tulee (muodostettuaan kyllin voimakkaat, poliittiset ja sotilaalliset „iskuryhmät”) kukistaa porvaristo, riistää siltä valtiovalta käyttäkkeen tätä *välikap-palletta omien* luokkatarkoitukseksi saavuttamiseksi.

Entä mitkä ovat proletariaatin luokkatarkoitukset?

Porvariston vastarinnan lannistaminen.

Talonpoikaiston „neutralisointi” ja mahdollisuuksien mukaan sen — ainakin sen työtätekevän, riistoa harjoittamattoman osan enemmistön — voittaminen proletariaatin puolelle.

Koneellisen suurtuotannon järjestäminen käyttämällä hyväksi porvaristolta pakkoluovutettuja tehtaita ja yleensä tuotantovälineitä.

Sosialismin perustaminen kapitalismin raunioille.

* * *

Herrat opportunistit, muun muassa myös kautskylaiset, „opettavat” kansaa Marxin oppia pilkaten: proletariaatin pitää aluksi saavuttaa enemmistö yleisen äänioikeuden avulla, sitten saada tällaisen enemmistöäänestyksen perusteella käsiinsä valtiovalta ja vasta sitten, tähän „johdonmukaiseen” (eräät sanovat: „puhtaaseen”) demokratiaan pohjautuen pystyttää sosialismi.

Mutta me sanomme Marxin oppiin ja Venäjän vallankumouksen kokemukseen nojaten:

proletariaatin on ensin kukistettava porvaristo ja valloittettava *itselleen* valtiovalta ja sitten käytettävä tätä valtiovaltaa, toisin sanoen proletariaatin diktatuuria oman luokansa välikappaleena saadakseen puolelleen työtätekevien enemmistön myötätunnon.

* * *

Millä tavoin valtiolta voi muodostua proletariaatin käsissä proletariaatin luokkataisteluseksi, jolla proletariaatti saa ei-proletaariset työtätekevät joukot vaikutusvaltaansa? vetää ne proletariaatin puolelle? irrottaa ne porvaristosta, valtaa ne porvaristolta?

Ensinnäkin proletariaatti saa tämän aikaan siten, että se ei käytä vanhaa valtiiovallan koneistoa, vaan *murskaa* sen täydellisesti jättämättä kiveä kiven päälle (piittaamatta säilytettyjen poroporvarien huudoista ja sabotoijien uhkauksista) ja luo *uuden* valtiokoneiston. Tämä uusi valtiokoneisto on mukautettu proletariaatin diktatuuriin ja sen taisteluun porvaristoa vastaan ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen *valloittamiseksi*. Tämä uusi koneisto ei ole kenenkään keksimä, vaan se *muodostuu* proletariaatin luokkataistelun ja sen laajenemisen ja syvenemisen tuloksena. Tämä uusi valtiovaltakoneisto, uusi valtiovaltatyppi on *Neuvostovalta*.

Valloitettuaan valtiiovallan Venäjän proletariaatti julisti viivyttelemättä, jo muutaman tunnin kuluttua vanhan valtiokoneiston (joka vuosisatojen kuluessa oli sopeutettu, kuten Marx osoitti, palvelemaan porvariston luokkaetuja jopa demokraattisimmankin tasavallan oloissa⁶¹) hajotetuksi ja antoi *kaiken vallan Neuvostoille*. Neuvostoihin taas päästettiin vain työtätekeviä ja riistettyjä, samalla kun kaikki riistäjät jätettiin niiden ulkopuolelle.

Täten *vallattuaan* valtiiovallan proletariaatti *valloittaa* oitis, yhdellä iskulla porvaristolta *suuret joukot* pikkuporvarillisiin ja „sosialistisiin” puolueisiin kuuluvia porvariston kannattajia, sillä nuo joukot ovat työtätekeviä ja riistettyjä, joita porvaristo (sen myötäilijät, Tshernovit, Kautskyt, Martovit ja kumpp. mukaan luettuina) oli petkuttanut ja jotka *saatuaan Neuvostovallan* saavat *ensi kerran* käsiinsä joukkotaisteluaseen puolustaakseen etujaan porvaristoa vastaan.

Toiseksi proletariaatti voi ja sen pitää heti tai ainakin hyvin pian valloittaa porvaristolta ja pikkuporvarillisilta demokraateilta „niiden” *joukot*, t.s. niiden mukana kulkevat joukot, valloittaa ne *tyydyttämällä vallankumouksellista tietä näiden joukkojen elintärkeimmät taloudelliset*

tarpeet tilanherrojen ja porvariston pakkoluovutuksen hinnalla.

Porvaristo *ei voi* tehdä sitä, vaikka sillä olisi kuinka „mahtava” valtiovalta.

Proletariaatti *voi* tehdä sen jo seuraavana päivänä valtiovallan valtaamisen jälkeen, koska proletariaatilla on sitä tarkoitusta varten sekä koneisto (Neuvostot) että taloudelliset keinot (tilanherrojen ja porvariston omaisuuden pakkoluovutus).

Nimenomaan siten Venäjän proletariaatti *valloitti* eserriltä *talonpoikaiston* ja valloitti sen kirjaimellisesti *muuttaman tunnin kuluttua* siitä, kun oli ottanut käsiinsä valtiovallan. Sillä jo muutaman tunnin kuluttua siitä, kun Pietarissa oli saavutettu voitto porvaristosta, voittanut proletariaatti julkaisi „dekreetin maasta” ja *tyydytti* tällä dekreetillä täydellisesti ja viivyttämättä, vallankumouksellisella ripeydellä, tarmokkuudella ja rohkeudella talonpoikain *enemmistön* kaikki elintärkeimmät taloudelliset tarpeet, pakkoluovutti tilanherrojen omaisuuden täydellisesti ja ilman lunastusmaksuja.

Todistaakseen talonpojille, etteivät proletaarit halua käyttää heihin nähden mitään enemmistövaltaa eivätkä komentaa heitä, vaan auttaa heitä ja olla heidän ystäviään, voittaneet bolshevikit eivät lisänneet „dekreettiin maasta” *sanaakaan omasta takaa*, vaan jäljensivät sen sanasta sanaan niistä (tietenkin vallankumouksellisimmista) talonpoikain evästyksistä, joita *eserrät* olivat julkaisseet *eserräläisessä* sanomalehdessä.

Eserrät olivat kuohuksissaan, äkäilivät, raivosivat ja kiljuivat, että „bolshevikit varastivat heidän ohjelmansa”, mutta kaiken tuon johdosta eserrille vain naurettiin: on siinäkin puolue, joka oli nujerrettava ja ajettava pois hallituksesta, jotta olisi voitu toteuttaa kaikki se, mikä tämän puolueen ohjelmassa oli vallankumouksellista ja työtätekeville hyödyllistä!

II Internationalen kavaltajat, tylsimykset ja pedantit eivät ole milloinkaan voineet käsittää juuri tätä dialektiikkaa: proletariaatti ei voi voittaa, ellei se valloita puolelleen väestön enemmistöä. Mutta jos tällä valloituksella ymmärretään tai sen ehtona pidetään vain äänen enemmistön hankkimista vaaleissa *porvariston herruuden vallitessa*, niin se on auttamaton pölkkypäisyyttä tai yksinkertaisesti

työläisten huijausta. Valloittaakseen väestön enemmistön puolelleen proletariaatin täytyy ensinnäkin kukistaa porvaristo ja vallata valtiovalta käsiinsä; toiseksi sen täytyy saattaa voimaan Neuvostovalta murskattuaan perinpohjin vanhan valtiokoneiston, täten se järkyttää heti porvariston ja pikkuporvarillisten sovittelijain herruutta, arvovaltaa ja vaikutusta ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen keskuudessa. Kolmanneksi proletariaatin täytyy *tehdä loppu* porvariston ja pikkuporvarillisten sovittelijain vaikutusvallasta ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen *enemmistön* keskuudessa tyydyttämällä *vallankumouksellisesti näiden joukkojen* taloudelliset tarpeet *riistäjien kustannuksella*.

Tämä kaikki on luonnollisesti mahdollista vain siinä tapauksessa, että kapitalistinen kehitys on ehtinyt tietylle asteelle. Ilman tätä perusedellytystä ei ole mahdollista proletariaatin erottuminen erityiseksi luokaksi eikä myöskään sen menestyksellinen aikaa vaativa valmentaminen, kasvataminen, opettaminen ja kokeileminen taistelussa monina lakko-, mielenosoitus-, opportunistien häpeäänjoutumis- ja karkotusvuosina. Ilman tätä perusehtoa keskuksilla ei voi olla sellaista taloudellista ja poliittista merkitystä, että vallattuaan ne proletariaatti saa samalla haltuunsa koko valtiovallan tai oikeammin sen elinhermon, sen sydämen, solmukohtan. Ilman tätä perusehtoa ei voi olla sitä yhtäläisyyttä, sitä läheisyyttä, sitä yhteyttä proletariaatin aseman ja ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen aseman välillä, joita (yhtäläisyyttä, läheisyyttä, yhteyttä) tarvitaan, jotta proletariaatti voisi vaikuttaa näihin joukkoihin, jotta sen vaikutus niihin olisi tuloksellista.

V

Jatkakaamme edelleen.

Proletariaatti voi vallata valtiovallan, toteuttaa neuvostojärjestelmän ja tyydyttää työtätekevien enemmistön taloudelliset tarpeet riistäjien kustannuksella.

Riittääkö tämä täydelliseen ja lopulliseen voittoon?

Ei riitä.

Vain pikkuporvarilliset demokraatit, joiden pääasiallisimpia edustajia ovat nyt „socialistit” ja „socialidemokraatit”,

voivat kuvitella, että työtätekevät joukot saattavat kapitalismin oloissa kehittyä niin peräti tietoisiksi, lujaluontoisiksi, kaukonäköisiksi ja poliittisesti niin avarakatseisiksi, että voivat *pelkällä äänestyksellä* ratkaista tai ylipäänsä jollakin tavalla *päättää etukäteen*, ilman pitkällistä taistelukokemusta, että tulevat kulkemaan sen ja sen luokan tai sen ja sen puolueen mukana.

Se on kuvittelua. Se on pedanttien sekä Kautskyjen, Longuet'ien ja MacDonaldien kaltaisten makeilevien sosialistien makeilevaa lörpötystä.

Kapitalismi ei olisi kapitalismia, ellei se toisaalta tuomitsisi *joukkoja* valistumattomuuteen, poljettuun ja peloteltuun asemaan, hajanaisuuteen (maaseutu!), pimeyteen, ellei se (kapitalismi) toisaalta antaisi porvariston käsiin jättiläismäistä koneistoa valheen ja petoksen harjoittamista varten, työläis- ja talonpoikaisjoukkojen puijausta varten, näiden tylsistämistä varten j.n.e.

Sen vuoksi vain proletariaatti kykenee *johdattamaan työtätekevät* kapitalismista kommunismiin. On turhaa kuvitella, että pikkuporvarilliset tai puolittain pikkuporvarilliset työtätekevät joukot voisivat ratkaista etukäteen mitä mutkallisimman poliittisen kysymyksen: „onko niiden oltava yhdessä työväenluokan vai porvariston kanssa”. Ei-proletaaristen työtätekevien kerrosten *horjunta* on kiertämätöntä, niiden on välttämättä saatava omakohtaista *käytännön kokemusta*, joka tekee mahdolliseksi *verrata* toisiinsa porvariston johtamistapaa ja proletariaatin johtamistapaa.

Juuri tämän seikan unohtavat aina „johdonmukaisen demokratian” palvojat, jotka kuvittelevat vakavimpiakin poliittisia kysymyksiä voitavan ratkaista äänestyksillä. Todellisuudessa nämä kysymykset, jos ne ovat kärkeviä ja taistelun kärjistämiä, ratkaisee *kansalaissota*, ja tässä sodassa on suunnattoman suuri merkitys ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen (ensi kädessä talonpoikien) *kokemuksella*, jota ne hankkivat vertaamalla toisiinsa proletariaatin valtaa ja porvariston valtaa.

Perustavan kokouksen vaalit Venäjällä marraskuussa 1917, kun niitä rinnastetaan kaksi vuotta (1917—1919) jatkuneeseen kansalaissotaan, ovat tässä suhteessa tavattoman opettavaisia.

Katsokaa, mitkä alueet osoittautuivat vähimmin bolshevistiksi. Ensinnäkin Itäinen alue ja Ural sekä Siperia: bolshevikit saivat siellä 12% ja 10% äänistä. Toiseksi Ukraina: 10% äänistä bolshevikeille. Muilla alueilla bolshevikkien puolesta äänestäneiden prosenttiluku oli pienin Iso-Venäjän talonpoikaisseudulla — Volganvarren ja Mustanmullan alueella, mutta sielläkin bolshevikit saivat 16% äänistä.

Ja nimenomaan niillä alueilla, joilla bolshevikkeja äänestäneiden prosenttiluku marraskuussa 1917 oli pienin, me huomaamme vastavallankumouksellisten liikkeiden, kapinoiden, vastavallankumouksen voimien järjestymisen menestyvän parhaiten. Nimenomaan näillä alueilla Koltshakin ja Denikinin valtakomento pysyi pystyssä monia kuuksia.

Näillä alueilla, joilla proletariaatin vaikutus on pienin, on pikkuporvarillisen väestön horjuvaisuus ilmennyt erityisen selvänä:

alussa kannatettiin bolshevikkeja, kun nämä antoivat maata ja kotiutetut sotamiehet toivat viestin rauhasta. Sitten esiinnyttiin bolshevikkeja vastaan, kun nämä, pitäen silmällä vallankumouksen kansainvälistä kehitystä ja vallankumouksen pesäkkeen säilyttämistä Venäjällä, suostuivat solmimaan Brestin rauhan „loukaten” siten pikkuporvariston syvimpiä, isänmaallisia tunteita. Proletariaatin diktatuuri ei miellyttänyt talonpoikia varsinkaan siellä, missä oli eniten viljaylijäämiä, kun bolshevikit osoittivat, että he tulevat vaatimaan tiukasti ja tarmokkaasti näiden ylijäämien luovuttamista valtiolle kiinteisiin hintoihin. Uralin, Siperian ja Ukrainan talonpoikaisto kääntyi Koltshakin ja Denikinin puolelle.

Edelleen koltshakilainen ja denikiniläinen „demokratia”, josta jokikinen Koltshakin ja Denikinin valta-alueen lehtimies toittotti valkokaartilaislehtien kaikissa numeroissa, osoitti käytännössä talonpojille, että kaikki korulauseet demokratiasta ja perustavasta kokouksesta ovat vain tilanherrojen ja kapitalistien diktatuurin naamioimista.

Silloin alkoi uusi käänne bolshevismiin: Koltshakin ja Denikinin selustassa lisääntyivät talonpoikaiskapinat. Talonpojat ottivat punaiset joukot vastaan vapauttajinaan.

Viime kädessä juuri nämä talonpoikaiston, pikkuporvarillisten työtätekevien joukkojen pääasiallisimman edustajan, horjahtelut ratkaisivat Neuvostovallan ja Koltshakin—Denikinin vallan kohtalon. Mutta tätä „viime kädessä” edelsi sängen pitkä ajanjakso ankaria taisteluja ja tuskallisia koettelemuksia, jotka ovat jatkuneet Venäjällä kaksi vuotta vieläkään päättymättä ja jatkuvat nimenomaan Siperiassa ja Ukrainassa. Eikä voida mennä takuuseen, että ne päättyvät *lopullisesti* sanokaamme vuoden kuluttua j.n.e.

„Johdonmukaisen” demokratian kannattajat eivät ole syventyneet ajattelemaan tämän historiallisen tosiasian merkitystä. He ovat eläneet ja elävät sellaisen lastensadun lumoissa, että proletariaatti muka voi kapitalismin vallitessa saada työtätekevien enemmistön „vakuuttumaan” ja valloittaa pysyvästi puolelleen äänestyksillä. Todellisuus kuitenkin osoittaa, että vasta pitkällisessä ja ankarassa taistelussa saatu raskas kokemus *johdattaa horjuvan* pikkuporvariston, kun se on ensin verrannut toisiinsa proletariaatin diktatuuria ja kapitalistien diktatuuria, johtopäätökseen, että edellinen on jälkimmäistä parempi.

Kaikki sosialistit, jotka ovat perehtyneet marxilaisuuteen ja haluavat oppia kehittyneiden maiden XIX vuosisadan poliittisen historian kokemuksista, tunnustavat teoriassa, että pikkuporvariston *horjuminen* proletariaatin ja kapitalistiluokan välillä on kiertämätöntä. Tämän horjunnan taloudelliset syyt paljastaa silminnähtävästi taloustiede, jonka totuuksia on miljoonia kertoja toisteltu II Internationalen sosialistien sanomalehdissä, lehtisissä ja kirjasissa.

Mutta näitä totuuksia ei osata soveltaa käytäntöön proletariaatin diktatuurin omalaatuisella kaudella. *Luokkataistelun* tilalle asetetaan pikkuporvarillis-demokraattisia ennakkoluuloja ja illuusioita (luokkien „tasa-arvoisuudesta”, „johdonmukaisesta” eli „puhtaasta” demokratiasta, historian suurten kysymysten ratkaisemisesta äänestyksillä j.n.e.). Ei haluta ymmärtää, että vallattuaan valtiovallan proletariaatti ei lopeta luokkataisteluaan siihen, vaan jatkaa sitä toisessa muodossa, toisin keinoin. Proletariaatin diktatuuri on proletariaatin luokkataistelua sellaisen välikappaleen kuin valtiovallan avulla, se on luokkataiste-

lua, jonka eräänä tehtävänä on näyttää ei-proletaarisille työtätekeville kerroksille pitkäaikaisen kokemuksen nojalla, lukuisilla käytännön esimerkeillä, että niille on edullisempaa kannattaa proletariaatin kuin porvariston diktatuuria ja että mitään kolmatta ei voi olla.

Marraskuussa 1917 suoritettuja Perustavan kokouksen vaaleja koskevat numerotiedot muodostavat varsinaisen taustan siinä kuvassa, jonka kansalaissodan kehitys on kahtena vaalien jälkeisenä vuotena piirtänyt. Tämän sodan päävoimat ovat selvästi näkyvissä jo Perustavan kokouksen vaaleissa: tulee ilmi proletaarisen armeijan „iskuryhmän” esittämä osa, horjuvan talonpoikaiston osa, porvariston osa. „Kadetit”, N. V. Svjatitski kirjoittaa artikkelissaan, „saavuttivat suurinta menestystä samoilla alueilla kuin bolshevikitkin: Pohjoisella alueella sekä Keskeisellä teollisuusalueella” (s. 116). On luonnollista, että proletariaatin ja porvariston keskivälillä olevat väliaineet olivat heikoimpia kehittyneimmissä kapitalistisissa keskuksissa. On luonnollista, että näissä keskuksissa luokkataistelu oli kärkevintä. Nimenomaan siellä olivat porvariston päävoimat, nimenomaan siellä ja vain siellä proletariaatti saattoi lyödä porvariston. Ja vain proletariaatti saattoi lyödä sen perinpohjaisesti. Ja vain lyötyään sen perinpohjaisesti proletariaatti saattoi valloittaa lopullisesti puolelleen pikkuporvarillisten väestökerrosten myötätunnon ja tuen, käyttäen hyväkseen sellaista välikappaletta kuin valtiotaltaa.

Perustavan kokouksen vaaleja koskevat numerotiedot, jos niitä osataan käyttää, jos niitä osataan lukea, ilmentävät meille vielä ja vielä kerran marxilaisen luokkataistelun opin perustotuuksia.

Ohimennen sanoen nämä numerotiedot tuovat esille myös kansallisuuskysymyksen osuuden ja merkityksen. Ottakaa esimerkiksi Ukraina. Ukrainan kysymystä koskevissa viime neuvotteluissa eräät toverit ovat syyttäneet näiden rivien kirjoittajaa Ukrainan kansallisuuskysymyksen ylenpalttisuudesta „korostamisesta”. Perustavan kokouksen vaaleja koskevat numerotiedot osoittavat, että *ukrainalaiset* eserrät ja sosialistit saivat jo marraskuussa 1917 Ukrainassa enemmistön (3,4 milj. ääntä + 0,5 = 3,9 milj. venäläisten eserrien 1,9 milj. vastaan yleisen äänimäärän ollessa Ukrainassa

7,6 miljoonaa). Lounaisella ja Romanian rintamalla ukrainalaiset sosialistit saivat 30% ja 34% kaikista armeijan äänistä (venäläisten eserrien saadessa 40% ja 59%).

Kun tällaisen asiointilan vallitessa väheksytään kansallisuuskysymyksen merkitystä Ukrainassa — isovenäläiset syyllistyvät siihen hyvin usein (samoin syyllistyvät siihen juutalaisetkin, vaikka ehkä hiukan harvemmin kuin isovenäläiset) —, niin se on erittäin suuri ja vaarallinen erehdys. Ei voi olla sattuma, että venäläiset ja ukrainalaiset eserrät jakautuivat Ukrainassa jo vuonna 1917. Ja internationalisteina velvollisuutemme on ensinnäkin taistella erittäin tarmokkaasti „venäläisissä” kommunisteissa piileviä isovenäläisen imperialismiin ja shovinismiin peruja (jossain tapauksessa tajuamattomia) vastaan; toiseksi velvollisuutemme on tehdä myönnytyksiä nimenomaan kansallisuuskysymyksessä, jolla on suhteellisen pieni merkitys (internationalistille kysymys valtioiden rajoista on toisarvoinen, ellei sitäkin vähempiarvoinen kysymys). Tärkeitä ovat toiset kysymykset, tärkeitä ovat proletariaatin diktatuurin perusedut, Denikiniä vastaan taistelevan Punaisen Armeijan yhtenäisyyden ja kurin edut, tärkeä on proletariaatin johto-osa talonpoikaistoon nähden; paljon pienempi merkitys on sillä kysymyksellä, tuleeko Ukrainasta erillinen valtio vai ei. Meitä ei voi vähääkään hämmästyttää — eikä saa pelästyttää — sellainenkaan mahdollisuus, että Ukrainan työläiset ja talonpojat kokeilevat erilaisia järjestelmiä, kokeilevat sanokaamme muutamien vuosien aikana käytännössä liittymistä Venäjän Sosialistiseen Federatiiviseen Neuvostotasavaltaan samoin kuin eroamista erilliseksi, itsenäiseksi Ukrainan Sosialistiseksi Neuvostotasavallaksi, ja niiden välisen lujan liiton erilaisia muotoja j.n.e. y.m.s.

Olisi ahdaskatseista tai suorastaan tylsämielistä yrittää ratkaista tämä kysymys etukäteen, lopullisesti, „varmasti” ja „peruuttamattomasti”, sillä ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen horjunta *tässä* kysymyksessä on täysin luonnollista, jopa kiertämätöntäkin, mutta proletariaatilla ei ole siinä mitään pelättävää. Proletariaatin edustaja, joka todella osaa olla internationalisti, on velvollinen suhtautumaan *tähän* horjuntaan mitä suurimmalla varovaisuudella ja suvaitsevuudella, hänen velvollisuutenaan on antaa

ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen *itsensä vapautua* tuosta horjunnasta niiden oman kokemuksen perusteella. Meidän täytyy olla suvaitsemattomia ja armottomia, leppymättömiä ja horjumattomia toisissa, oleellisemmissä kysymyksissä, joihin olen jo edellä osaksi viittänyt.

VI

Vertailemalla marraskuussa 1917 toimitettuja Perustavan kokouksen vaaleja ja vuoden 1917 lokakuun—vuoden 1919 joulukuun aikaista Venäjän proletaarisen vallankumouksen kehitystä voidaan tehdä minkä tahansa kapitalistisen maan porvarillista parlamentarismia ja proletaarista vallankumousta koskevia johtopäätöksiä. Yritämme esittää lyhyesti tai ainakin hahmotella tärkeimmät näistä johtopäätöksistä.

1. Yleinen äänioikeus on osoitus siitä, miten varttuneita ovat eri luokat käsittämään tehtävänsä. Se näyttää, miten *valmiita* eri luokat *ovat* ratkaisemaan tehtävänsä. Näitä tehtäviä ei *ratkaista* äänestämällä, vaan kaikenmuotoisella luokkataistelulla, jopa kansalaissodallakin.

2. II Internationalen sosialistit ja sosialidemokraatit ovat vulgäärien pikkuporvarillisten demokraattien katsantokannalla yhtyne näiden ennakkoluuloon, että äänestyksellä muka voidaan ratkaista luokkataistelun peruskysymykset.

3. Vallankumouksellisen proletariaatin puolueen on osallistuttava porvarilliseen parlamenttitoimintaan voidakseen valistaa joukkoja vaalien ja puolueiden parlamenttitaistelun avulla. Mutta luokkien taistelun rajoittaminen pelkkään parlamentin sisäiseen taisteluun tai tämän viimeksi mainitun pitäminen korkeimpana, ratkaisevana, kaikkien muiden taistelumuotojen yläpuolelle asetettavana muotona merkitsee tosiasiallisesti siirtymistä porvariston puolelle proletariaattia vastaan.

4. Kaikki II Internationalen edustajat ja kannattajat sekä kaikki Saksan niin sanotun „riippumattoman” sosialidemokratian johtajat siirtyvätkin itse asiassa porvariston puolelle, kun he tunnustavat sanoissa proletariaatin diktatuurin, mutta teoissa juurruttavat propagandallaan

proletariaatin mieleen ajatusta, että sen täytyy ensin saada väestön enemmistö ilmaisemaan muodollisesti tahonsa kapitalismin vallitessa (t.s. saada äänten enemmistö porvarillisessa parlamentissa), jotta valtiovalta voisi sitten siirtyä proletariaatin käsiin.

Kaikki tästä johtoajatuksesta seuraava Saksan „riippumattomien” sosialidemokraattien y.m.s. mädän sosialismin johtajien poru „vähemmistödiktaturia” ynnä muuta sellaista vastaan merkitsee vain sitä, että nämä johtajat eivät ymmärrä, että jopa demokraattisimmissakin tasavalloissa vallitsee tosiasiallisesti porvariston diktatuuri ja että tämän diktatuurin hävittäminen edellyttää proletariaatin luokkataistelua.

5. Tuo ymmärtämättömyys ilmenee varsinkin seuraavissa seikoissa: unohdetaan, että porvarilliset puolueet hallitsivat ennen kaikkea sen ansiosta, että ne petkuttavat väestöjoukkoja, että pääoma sortaa, minkä lisäksi harjoitetaan vielä itsepetosta kapitalismin olemuksen suhteen, itsepetosta, joka on luonteenomaista ennen kaikkea pikkuporvarillisille puolueille, jotka haluavat tavallisesti korvata luokkataistelun enemmän tai vähemmän naamioiduilla luokkasovinnon muodoilla.

„Ilmaiskoon väestön enemmistö ensin — yksityisomistuksen säilyessä, t.s. pääoman vallan ja ikeen säilyessä — kannattavansa proletariaatin puoluetta, vasta sitten tämä puolue voi ja sen pitää ottaa valta”, näin sanovat pikkuporvarilliset demokraatit, porvariston tosiasialliset palvelijat, jotka nimittävät itseään „sosialisteiksi”.

„Kukistakoon vallankumouksellinen proletariaatti ensin porvariston, murtakoon pääoman ikeen, murskatkoon porvarillisen valtiokoneiston; silloin voittanut proletariaatti voi nopeasti valloittaa puolelleen ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen enemmistön myötätunnon ja kannatuksen tyydyttämällä niiden tarpeet riistäjien kustannuksella” — sanomme me. Päinvastaiset tapaukset ovat harvinaisia poikkeuksia historiassa (ja sellaisessa poikkeustapauksessakin porvaristo voi turvautua kansalaissotaan, mistä esimerkkinä on Suomi⁶²).

6. Eli toisin sanoen:

„Ensin sitoudumme tunnustamaan tasa-arvoisuuden eli johdonmukaisen demokratian periaatteen yksityisomistuksen ja pääoman ikeen säilyessä (s.o. tosiasiallisen eriarvoi-

suuden muodollisen tasa-arvoisuuden säilyessä) ja sitten pyrimme saamaan aikaan tämän perusteella enemmistö-ratkaisun”, näin sanovat porvaristo ja sen myötäilijät, pikkuporvarilliset demokraatit, jotka nimittävät itseään sosialisteiksi ja sosialidemokraateiksi.

„Valtiovaltaa valloittaessaan proletariaatti ensin hajottaa luokkataistelunsa kulussa tosiasiallisen eriarvoisuuden pohjan ja perustukset ja sitten voitettuaan riistäjät johtaa kaikki työtätekevät joukot kohti *luokkien hävittämistä*, t.s. kohti sitä ainoata sosialistista *tasa-arvoisuutta*, joka ei ole petosta” — sanomme me.

7. Paitsi proletariaattia tai sitä proletariaatin osaa, joka on tajunnut vallankumoukselliset tehtävänsä ja kykenee taistelemaan niiden toteuttamisen puolesta, kaikissa kapitalistisissa maissa on lukuisia itsetiedottomia proletaarisia, puoliproletaarisia, puolipikkuporvarillisia työtätekevien joukkojen kerroksia, jotka kulkevat porvariston ja porvarillisten demokraattien (muun muassa myös toisen Internationalen „sosialistien”) perässä niiden harhauttamina, luottamatta voimiinsa tai proletariaatin voimiin, tajuamatta, että ne voivat saada tyydytyksi oleelliset elintärkeät tarpeensa riistäjien pakkoluovutuksen tietä.

Proletariaatin etujoukko saa näistä työtätekevien ja riistettyjen kerroksista liittolaisia, joiden kanssa se muodostaa väestön vankan enemmistön, mutta proletariaatti voi saada nämä liittolaiset puolelleen vain käyttämällä apunaan sellaista välikappaletta kuin valtiovaltaa, toisin sanoen vasta kukistettuaan porvariston ja murskattuaan sen valtiokoneiston.

8. Proletariaatin voima missä tahansa kapitalistisessa maassa on paljoo suurempi kuin proletariaatin määrä koko väestöstä. Tämä johtuu siitä, että proletariaatti hallitsee taloudellisesti kapitalismin talousjärjestelmän keskustaa ja elinhermoa, sekä siitä, että kapitalismin vallitessa proletariaatti ilmentää taloudellisesti ja poliittisesti työtätekevien valtaenemmistön todellisia intressejä.

Sen vuoksi proletariaatti kykenee jopa silloinkin, kun se on väestön vähemmistönä (tai kun proletariaatin tietoinen ja todella vallankumouksellinen etujoukko on väestön vähemmistönä), kukistamaan porvariston sekä saamaan puolelleen monia liittolaisia sellaisesta puoliproletaarien ja

pikkuporvarien joukosta, joka ei milloinkaan ilmaise etukäteen kannattavansa proletariaatin herruutta eikä ymmärrä tämän herruuden edellytyksiä ja tehtäviä, vaan tulee vasta myöhemmän kokemuksensa nojalla vakuuttuneeksi proletariaatin diktatuurin kiertämättömyydestä, oikeellisuudesta ja lainmukaisuudesta.

9. Vihdoin jokaisessa kapitalistimaassa on aina hyvin laajoja pikkuporvariston kerroksia, jotka horjuvat kiertämättömästi pääoman ja työn välillä. Saadakseen voiton proletariaatin täytyy ensinnäkin valita oikein hetki, jolloin se ryhtyy ratkaisevaan hyökkäykseen porvaristoa vastaan, ja ottaa muun muassa huomioon porvariston ja sen pikkuporvarillisten liittolaisten välinen juopa eli niiden liiton kestävättömyys j.n.e. Toiseksi proletariaatin täytyy voitolle päästyään käyttää hyväkseen tätä pikkuporvariston horjuntaa neutralisoidakseen sen, estääkseen sen asetumasta riistäjien puolelle, kyetäkseen pitämään tietyn ajan kuluessa puoliaan *sen horjumisesta huolimatta* j.n.e. y.m.s.

10. Proletariaatin voiton valmistelun välttämättömiä ehtoja on pitkälinen ja sitkeä, säälimätön taistelu opportunismia, reformismia, sosialishovinismia ynnä muita samankaltaisia porvarillisia vaikutuksia ja virtauksia vastaan, jotka ovat väistämättömiä, koska proletariaatti toimii kapitalistisen yhteiskunnan oloissa. Ellei käydä tätä taistelua, ellei ensin voiteta täydellisesti työväenliikkeessä opportunismia, proletariaatin diktatuurista ei voi olla puhuttakaan. Bolshevismi ei olisi voittanut porvaristoa vuosina 1917—1919, ellei se olisi oppinut ensin, vuosina 1903—1917, voittamaan ja karkottamaan säälimättä proletaarisen etujoukon puolueesta menshevikkejä, toisin sanoen, opportunisteja, reformisteja, sosialishovinisteja.

Ja mitä vaarallisinta itsepetosta — toisinaan taas yksinkertaisesti työläisten puijausta — on se, että Saksan „riippumattomien” johtajat tai Ranskan longuetlaiset y.m. tunnustavat nyt sanoissa proletariaatin diktatuurin, sillä *teoissa* ne noudattavat edelleenkin vanhaa totunnaista politiikkaansa tehden suurempia tai pienempiä myönnytyksiä opportunismille, mukautuen siihen ja toimien

nöyrästi porvarillisen demokratian („johdonmukaisen demokratian” eli „puhtaan demokratian”, kuten he sanovat), porvarillisen parlamentarismiin y.m.s. ennakkoluulojen vallassa.

16. XII. 1919.

Julkaistu joulukuussa 1919

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*
